

Олександр СТРАШКО

Курсант ФЕБ-841

Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ

Науковий керівник:

Дмитро ПЕТРУШИН – доцент кафедри
спеціальної фізичної підготовки
Дніпропетровський державний
університету внутрішніх справ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ У КУРСІ ПРЕДМЕТУ СПЕЦІАЛЬНОЇ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВКИ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ

Стан здоров'я підростаючого покоління - найважливіший показник благополуччя суспільства і держави. В даний час здоров'я студентів є предметом пильної уваги, із розвитком зацікавлення до якого стикається педагогічний склад. У даній статті представлені актуальні шляхи боротьби із викладеною проблемою.

Актуальність. Сучасна ситуація із молоддю викликає необхідність формування у студентів потреби оволодіння фізичною культурою, і разом із нею – особистості, здатної до самостійної організації здорового способу життя. Стан здоров'я підростаючого покоління - найважливіший показник благополуччя суспільства і держави, який не тільки відображає справжню ситуацію, але і дає прогноз на майбутнє: трудові ресурси країни, її безпеку, політичну стабільність, економічний добробут і морально-етичний рівень населення[1]. Усе це безпосередньо пов'язано зі станом здоров'я дітей, підлітків, молоді. В даний час здоров'я студентів є предметом пильної уваги, оскільки в силу різних причин в Україні сьогодні на кожну тисячу обстежених студентів, за неофіційними даними, шістсот хворих.

Основні причини низького рівня фізичного виховання. Наразі виникає багато питань, пов'язаних із формуванням нових підходів до зміцнення фізичного здоров'я студентів. Високі вимоги до контрольних нормативів і тестів можуть освоїти далеко не всі студенти. Із загальної кількості студентів, тільки близько 30% можуть впоратися з нормативами на «добре» і «відмінно». 40% на «Задовільно», решта 20% із ними взагалі не впораються в силу своєї природної морфології, фізичної відсталості, нерегулярних занять фізкультурою і спортом, шкідливих звичок і т. д. 10% студентів мають звільнення від основних занять з фізичної культури. В результаті цього у багатьох студентів виникають різні психологічні комплекси: сором, втрата зацікавленості в заняттях тощо[2].

Шляхи вирішення. Основним завданням викладача є пошук індивідуального підходу до кожного студента. І ось тут на допомогу викладачеві приходять сукупність можливих форм диференційованого

навчання, певним чином систематизованих і класифікованих. Принципова відмінність нового підходу полягає в тому, що рівнева диференціація ґрунтується на плануванні результатів навчання: явному виділенні рівня обов'язкової підготовки і формування на цій основі підвищених рівнів оволодіння матеріалом. Погодившись із ними, і з огляду на свої здібності, інтереси, потреби, студент отримує право і можливість обирати обсяг і глибину засвоєння навчального матеріалу, варіювати своє навантаження при навчанні. Досягнення обов'язкових результатів навчання стає при такому підході тим об'єктивним критерієм, на основі якого може видозмінюватися найближча мета в навчанні кожного студента і перебудовуватися відповідно до цього зміст його роботи: спрямовувати усі зусилля на оволодіння матеріалом високого рівня, або продовжувати роботу по формуванню важливих опорних знань і умінь. Саме такий підхід призводить до того, що диференційована робота отримує міцний фундамент, набуває реальний, відчутний і для викладача, і для студента сенс, різко збільшуються можливості роботи із сильними студентами, відпадає необхідність постійно розвантажувати програми і знижувати загальний рівень вимог, озируючись на слабких студентів.

Необхідно відмітити, що принцип виділення рівня обов'язкової підготовки як основи диференціації навчання знаходить підтримку в світовому досвіді.

У кожній дисципліні встановлюються мінімальні, обов'язкові вимоги, що представляють собою державний стандарт освіти, відповідність якому дає студенту право на отримання документа про відповідну освіту. В результаті підстав диференціації виявилися: психофізіологічні особливості особистості, фізичні здібності, інтереси, професійні орієнтації, стан здоров'я. Викладачеві доводиться переглянути рівень вимог до контрольних вправ, тестів, замінити одну вправу іншою. Наприклад, студентам з підвищеною масою тіла замінити підтягування на перекладині, розгинанням рук в упорі лежачи від підлог.

У цьому випадку, студент успішно здасть замінене вправу знаходить почуття впевненості в своїх силах і у нього не пропадає інтерес до спільних занять з усією групою. Але є випадки, коли доводиться працювати зі студентами індивідуально, окремо від всієї групи, в основному з дівчатами. На 3-му і 4-му курсах багато студентів починають трудову діяльність і не завжди регулярно відвідують заняття. Хоча вони із задоволенням у вихідні дні зустрічаються з друзями в спортивних залах, грають в футбол, баскетбол, відвідують басейн або тренажерний зал. Для них доводиться складати індивідуальні завдання. Ці студенти мають можливість прийти в будь-який зручний для них день і здати контрольні нормативи з будь-якою іншою групою студентів. Такий досвід багаторічної роботи в вузі дає позитивний результат у взаємодії викладача зі студентом і успішного складання заліку в семестрі.

Висновки. Перед навчальним закладом стоїть завдання виховати стійку мотивацію у кожного студента в потребі регулярних занять фізичною культурою і спортом та веденні здорового способу життя. Потреба у фізичній культурі - головна спонукальна, направляюча і регулююча сила поведінки особистості, тісно пов'язана з емоціями, переживаннями, відчуттями приємного

і неприємного, задоволення або незадоволення. Задоволення потреб супроводжується позитивними емоціями, незадоволення - негативними. Людина зазвичай вибирає той вид діяльності, який в більшою мірою дозволяє задовольнити що виникла потреба і отримати позитивні емоції. Вони мають широкий спектр: потреба в рухах і фізичних навантаженнях; в спілкуванні, контактах і проведенні вільного часу з друзями, колегами, з сім'єю. Одним із завдань вузу є виховати цю потребу в кожному з молодих фахівців, незалежно від його фізичних можливостей, ступеня здоров'я і професійної підготовки.

Бібліографічні посилання:

1. Ланда Б.Х. Методика комплексної оцінки фізичного розвитку і фізичної підготовленості: навч. посібник. /Б.Х. Ланда; - Москва, 2005. - 192 с.
2. Немов Р.С. Психологія. Посіб. для студентів вищ. пед. навч. закладів. У 3 кн. Кн.2. Психологія освіти. - 2-е вид./ Р.С.Немов; - Москва: Просвіта: ВЛАДОС, 1995. - 496 с.

Чепелюк Юлія Олександрівна,
курсант 2-го курсу ФПФПДР
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Тінін Дмитро Геннадійович,
викладач кафедри ТСП
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ТАКТИЧНА ТА ВОГНЕВА ПІДГОТОВКА ПРАВООХОРОНЦІВ, ЯК МОЖЛИВІСТЬ НАБУТТЯ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК ДЛЯ РОБОТИ В ЕКСТРЕМАЛЬНИХ СИТУАЦІЯХ

В сучасних умовах оперативно-службова діяльність поліцейських часто відбувається в екстремальних ситуаціях, в яких від ефективності і правомірності дій співробітників залежить забезпечення їх особистої безпеки та безпеки громадян, а також успішність вирішення конкретного службового завдання.

До основних умов роботи поліцейських в екстремальних ситуаціях можна віднести:

- вирішення оперативно-службових завдань, пов'язаних із затриманням правопорушників, захистом себе і громадян від протиправних посягань;
- виникнення крайньої потреби;
- вирішення службово-бойових завдань.